

Bestsellerová autorka kníh
Vianočné kníhkupectvo a Zasnežené kníhkupectvo

Jenny Colgan

Vianoce na ostrove

metafora®

*Vianoce
na ostrove*

Jenny Colgan

Jenny Colgan

Vianoce na ostrove

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 372. publikáciu.

Z anglického originálu *Island Christmas*, vydaného vydavateľstvom Sphere
v roku 2018, do slovenčiny preložila Martina Antošová.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 288
Tlač Finidr, s.r.o.

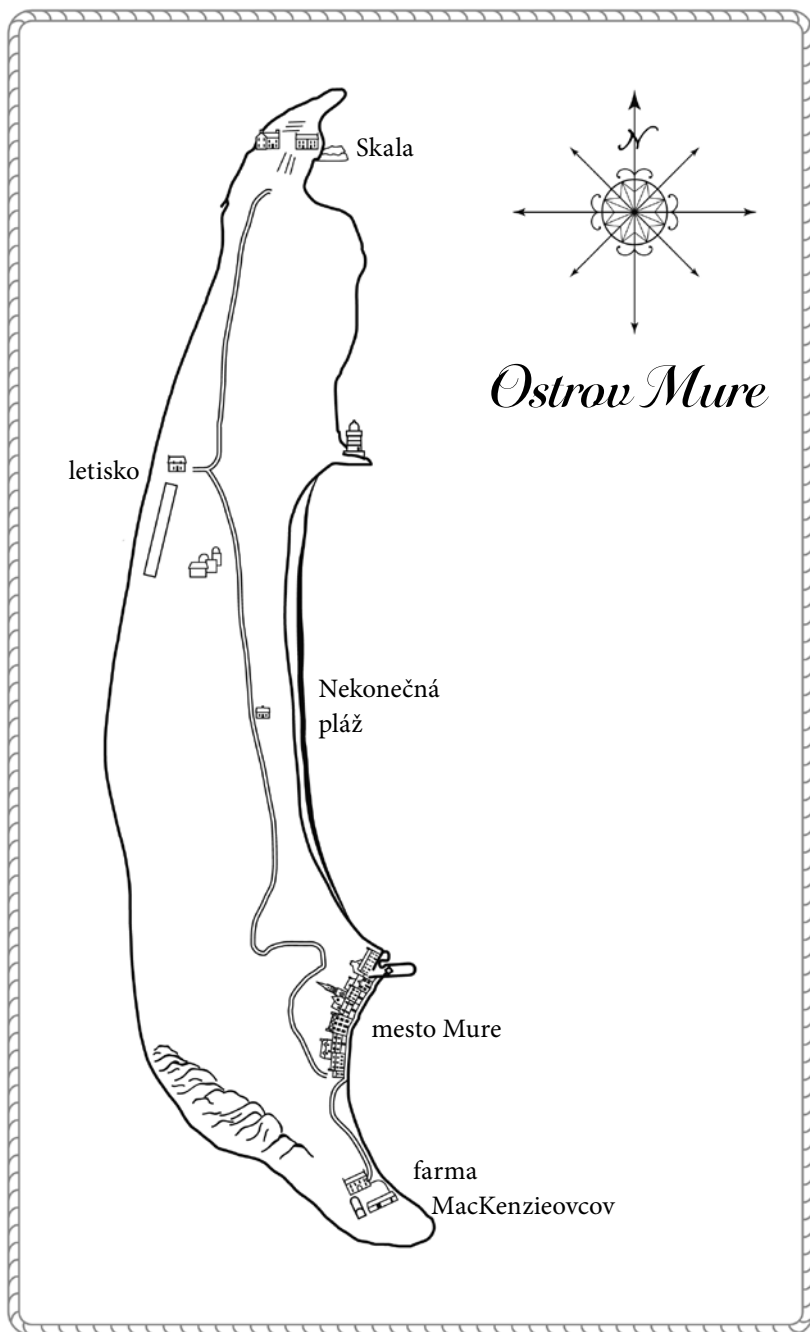
Copyright © Jenny Colgan 2018
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Martina Antošová, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-199-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-198-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-197-3 (print)

*Venované pamiatke Kate Breameovej (1979 – 2018),
s láskou od celej FFF rodiny.*

„Majte sa na pozore pred snehovými vílami. Sú nádherné, bledé, krásne tancujú a budete si myslieť, že vás odvedú niekam preč. Prichádzajú za zvuku zvončekov, krútia sa a svištia, a vy vybehnete, aby ste s nimi tancovali, obkolesia vás a budú vábiť: „Pod' s nami, dieťa – môžeš tancovať navždy.“

A mnohé z detí, ktoré ich naháňali a utiekli, sa stratili. Vločky sa vírili, smiali sa a odleteli preč, zanechajúc ich zmrznuté na brehu, navždy túžiť po zvončekoch v diaľke, lebo počuli príbehy o ľadových horách a vzdialených ľadových kráľoch.

A niekedy to tie deti úplne pohltí, unesie ich tancujúci sneh a stratia sa a už ich nikto nikdy neuvidí. A možno šťastné tancujú v zamrznutej tanečnej sále Temného kráľa. Možno však nie sú. Takže. Radšej to neriskovať.“

PRVÁ KAPITOLA

V zime sú rána na Mure, malom ostrove vysoko nad pobrežím severnej časti Škótska, na polceste k Islandu (alebo, keď fúka západný vietor, občas sa zdá, že k severnému pólu), veľmi tmavé.

Sú krásne, príjemné, strohé, a keď sa zdvihnú mraky, prekvapivo jasné, ale noci bývajú veľmi, veľmi dlhé.

Psy, samozrejme, nezaujíma, či je tma, alebo nie. Vedia len približne, kedy je čas vstať a začať pracovať na ich veľmi náročnom harmonograme, ktorý obsahuje: čuchať, dúfať v to, že sa mi čosi ujde, a hmm, smrad.

Netvrdila by som vám, že ak žijete na Mure, musíte mať psa, ale nevidím žiadny dobrý dôvod na to, prečo by ste ho mať nemali. A nevidel by ho ani žiaden z obyvateľov ostrova. Je tam bezpečne, iba málo áut – a tie, ktoré tam sú, nejazdia po rozbitých poľných cestách veľmi rýchlo.

Sú tu vzrušujúce močariská, kde sa dá behať, pláže a zátoky, v ktorých je možné plávať, a veľa, veľa palíc či tuleňov, na ktoré sa dá štekať, ovčie bobky, v ktorých sa dá váľať, a veľa iných psov, s ktorými

sa možno hrať. A útulné ohníky, pred ktorými sa dá vyvaľovať, keď skončíte s vyvádzaním, a takmer nikto nepoužíva vôdzku a pustia vás do krčmy. Mure je pre psy rajom.

Mnoho ľudí súhlasí s tým, ako to tu hodnotia psy.

Farmárske psy spia v stodole, kde ich ovieva jemné teplo kravského dychu a ležia na teplom sene. Na farme MacKenzieovcov, ktorá sa nachádza na malom kopci na najjužnejšom cípe ostrova, hneď pozdĺž hlavnej ulice s ružovými, červenými a so žltými obchodmi, natretými jasnými farbami, aby kontrastovali s tlmenou zimnou oblohou a vniesli radosť do ponurejších mesiacov, spia práve tam, spokojné, sníva sa im o tancujúcich ovciach a mykajú pri tom labkami.

Všetky okrem Brambleho, najstaršieho a najmilovanejšieho ovčiarskeho psa. Už roky je na dôchodku, ale nikto mu neupiera jeho miesto: čo najbližšie pri peci na drevo v kuchyni starej farmy, tak blízko, ako sa pes vie teoreticky dostať bez toho, aby začal horieť. Veľmi funí a chrápe a rád vstáva skoro ráno, čo Flora, ktorá tam býva, považuje za absurdné: keďže je to starý pes a spí dvadsať hodín denne, určite by aspoň časť z toho mohla byť piatou a siedmou ráno, však?

Aby sme však boli spravodliví, Flora vstáva tiež skoro, lebo musí ísť do práce do Kaviarničky na pobreží na hlavnej ulici. Je to však extrémne krátka cesta.

Na hlavnej ulici sú darčkové obchody – jeden žltý a druhý mätovozelený, vyblednutá modrá lekáreň, kozmetický salón v celkom novej červenofialovej farbe, ktorá sa nikomu nepáči, a bledooranžová predajňa rýb. Ďalej je tu starý, ošúchaný, čierno-biely Harbour's Rest, hotel, ktorý slúži ako bar a miesto na oslavy a slávnostné udalosti: svadby, pohreby, narodeninové oslavy, výročia. Trochu nedbalo ho vedie Inge-Britt, islandské dievča, ktoré nemá psa, lebo

ráno si rado dlhšie pospí, hoci mu medzitým lepkavé poháre od piva zasychajú na neutretých stoloch.

A o dva domy ďalej sa nachádza Kaviarnička na pobreží, natretá tou najsvetlejšou ružovou farbou. Flora sa vrátila na ostrov približne pred rokom, aby tu pracovala ako právnička. Vyrastala na Mure a pred mnohými rokmi odišla za svetlami veľkomesta do Londýna. Myslela si, že sa tam už nikdy nevráti. Desila sa toho.

Lenže tak, ako vám život často prinesie veci, ktoré by ste nikdy nečakali, táto práca nakoniec nevyšla, no namiesto toho sa znova zamilovala do krajiny svojich predkov, ako aj do právnika, ktorý ju tam priviedol, Joela Bindera.

Joel. Nuž. Je to tvrdý oriešok, ale Flora ho miluje i napriek tomu (a možno trochu aj práve pre to). Povedzme, že má veľmi rada výzvy.

Takže sa prinúti vstať z postele, lebo vie, že ak nevstane prvá, urobí to jej otec, a ona nedokáže zniesť pomyslenie na to, že jeho staré, artritické nohy prejdú po mrazivo studenej dlažbe v kuchyni, skôr ako stihne rozohriať kachle a dať zovrieť vodu v kanvici. Otec môže vstať až vtedy, keď začuje jej pískanie.

Odhrne si zamotané vlasy z tváre. Flora vyzerá pomerne nezvyčajne, hoci na ostrovanku ani nie: vďaka krvi miešanej medzi Keltmi a Vikingami po celé generácie má najsvetlejšiu pokožku, akú si možno predstaviť, bielu ako pena na vlnách, vlasy, ktoré nie sú blond ani hnedé, ale takmer bezfarebné, a svetlé oči, ktoré sa menia podľa počasia z modrých na zelené až sivé.

V Londýne splývala s okolím. Tu je súčasťou divokého speneného mora, bledých útesov, bielych morských vtákov a tuleňov. Zapadá do krajiny.

Ospalý starý Bramble je v tomto čase plný energie a obrovským chvostom zhadzuje všetko, čo zostalo na nízkych stoličkách. Flora mu objíme teplé chlpaté brucho, pustí sa do práce v kuchyni

a potom sa odviečie do sprchy. Joel tu momentálne nie je: je v New Yorku a vráti sa na Vianoce. A z určitých dôvodov to Flore v tmavých, tichých skorých hodinách tohto rána nie je proti srsti.

Flora a Bramble poskakujú spolu dolu ulicou. Flora má plnú hlavu toho, čo musia v ten deň stihnúť urobiť Isla a Iona, dve pekné mladé dievčatá z ostrova, ktoré s ňou pracujú v kaviarni: torty, koláče, pečivo – a čo najrýchlejšie odovzdať ovocné koláče. Začala piecť celé ovocné koláče už začiatkom novembra, pretože dobrý vianočný koláč potrebuje čas na dozretie, a potom ich predávala nakrájané na rezy. A rozhodla sa zariskovať a upiecť každý deň jeden koláč, hoci si nebola istá, či sa to oplatí – najmä preto, lebo suroviny boli drahé a na ostrove ťažko dostupné – a či im v januári nezostanú tucty ovocných koláčov, ktoré nikto nechcel.

V každom prípade, od začiatku decembra (čo bolo len pred týždňom) sa predávali ako teplé rožky. Niektorí ľudia si ich dávali každý deň a Flora uvažovala, že zavedie kvótny systém, len pre dobro ich tepien. Aj napriek nákladom na suroviny – všetky boli absolútne prvotriedne – a slávnej vernostnej kartičky Kaviarničky na pobreží (nevyhnutnosť, aby mohla zvýšiť ceny pre turistov a letných návštevníkov, čo bola jediná vec, ktorá im umožňovala prežiť zimu bez toho, aby museli znížovať mzdy oveľa horšie plateným zamestnancom, ktorí tam žili celý rok) to stále vynášalo veľmi dobre a Flora pripravovala každý deň nové koláče, ktoré mali ešte stále tri týždne na to, aby sa odležali.

Bramble sa dostal presne po dvere Kaviarničky a ďalej už ani na krok, hoci sa snažil zo všetkých síl. Vedel, ako to chodí. Flora bola veľmi prísna, pokiaľ išlo o čistotu. Inge-Britt by ho pustila do Harbour's Rest oňuchávať okolo stolov a hľadať staré arašidy, ale ešte nebola hore.

Tak Bramble trpezlivo obiehal každý deň svoju obvyklú trasu.

Pani MacPhersonová ako vždy hneď ráno vyrazila na hlavnú ulicu so svojím westhighlandským teriérom Brandyom. Flore povedala, že po sedemdesiatke človek už nespí, a tá sa iba pokúsila o súcitný úsmev a pritom premýšľala, koľko by asi pani MacPhersonová spala, keby mala takú možnosť. V pondelok, keď bola kaviareň zatvorená, Flora ostala v posteli až do obeda, a ak bol Joel doma, snažila sa ho presvedčiť, aby si tiež vzal voľno, a to potom zvyčajne viedlo k iným veciam...

... teraz však na to nebude myslieť.

Bramble pozdravil Brandyho zdvorilým očuchaním zadku a potom pokračoval v ceste k novinovému stánku, kde mu Iain, ktorý ho prevádzkoval, podal noviny z predchádzajúceho dňa. Čerstvé noviny dorazili vždy až prvým ranným trajektom o ôsmej, čo Florinmu otcovi vôbec neprekážalo. Noviny si kupoval každý deň, ale tvrdil, že sú v nich samé nezmysly, takže mu nezáležalo na tom, kedy sa k nemu dostali.

Iainov pes Rickson ležal v zadnej časti stánku. Lenivo zavrčal. Strávil príliš veľa rokov roznášaním novín s inými psami, ktoré naňho štekali, a chránil Iaina pred malými chlapcami, ktorí chceli kradnúť lacné sladkosti, a tak bol, úprimne povedané, trochu mrzutý. Popravde, rovnako ako Iain. Boli zohratá dvojica.

Bramble sa Ricksonovi ako vždy zďaleka vyhol. Iain ho pohladkal po hlave a podal mu *Highland Times*. Potom sebavedome odkľusol späť na hlavnú ulicu, míňajúc Pickleho, príšerne rozmazaného Jacka Russella pani McCrorieovej, ktorý žral iba pečené kurča, čo pani McCrorieová rada všetkým oznamovala, na veľké zdesenie celej komunity. Psy na Mure boli vo všeobecnosti pracovné zvieratá a predstavovali súčasť fariem a usadlostí. Mnohí ostrovania si ešte pamätali časy, keď bolo kurča pre miestnych obyvateľov vzácnym luxusom: oveľa častejšie jedávali tulene (a mnohí to stále robili) a základom každodennej stravy boli ryby.

Bramble sa nezastavil za prístavom, kde od svojho ustavičného sledovania obzoru zdvihol zrak Grey, bledooký obrovský severan neznámeho pôvodu – tulák, ktorý sa nejako dostal na Mure z ruskej rybárskej lode (legenda vraví, že je to oholený vlk) a potuloval sa po dokoch, až kým si ho rybári neadoptovali a teraz mu dávali zvyšky, ktoré nechceli ani vtáky. Nahnevane sklopil pohľad späť k zemi, keď zbadal, že je to len Bramble, s pazúrmí klopajúcimi na starých dlažbočných kockách a s hlavou vztýčenou vysoko nad novinami, hrdý na svoje každodenné povinnosti.

Bramble sa nevydal ani smerom k Nekonečnej pláži, ktorá sa začínala na severnom konci hlavnej ulice, priamo pred starou farou, kde teraz býval Saif Hassan, jeden z dvoch lekárov na ostrove (druhý bol viac-menej zbytočný), utečenec zo Sýrie, a jeho dvaja malí synovia, Ash a Ibrahim.

Saif si bol vedomý, že sa blížila Vianoce – bolo takmer nemožné vyhnúť sa tomu medzi televíznymi reklamami a nepochopiteľným nepretržitým náporom listov zo školy týkajúcich sa utierok, kalendárov a niečoho, čo sa volalo pantomíma, čo mu ani opakované vyhľadávanie na Googli absolútne nijako nepomohlo pochopiť.

Chlapci však boli z toho všetkého nesmierne nadšení a vzhľadom na to, že boli dva roky odlúčení, chcel im dopriať krásne Vianoce. Len čo vymyslí, čo presne by to malo znamenať.

Keby Bramble nebol taký lenivý, mohol ďalej na pláži stretnúť aj Miloua s jeho majiteľkou Lornou MacLeodovou, ktorí si vyšli na prechádzku pred školou, hoci v tomto ročnom období mal obzor takto skoro ráno len ten najjemnejší nádych ružového odtieňa. Lorna sa držala ďaleko od starej fary. Už rok bola zaľúbená do Saifa, ale bolo to márne, lebo on stále miloval svoju ženu, aj keď netušil, kde práve je – uväznená niekde vo víre vojny, mŕtva alebo ešte čosi horšie. Nikto to nevedel.

Na ten rok teraz spomínala s veľkou nostalgiou. Kedysi, ešte predtým, ako sa chlapci vrátili, sa s ňou stretával tu na pláži, kde zvyčajne trávil čas pred začiatkom pracovného dňa a čakal na príchod trajektu. Čakal na správy o svojej rodine.

Lorna bola na prechádzke s Milouom. Dali sa do reči a stali sa priateľmi – skutočnými priateľmi. A obaja sa tešili na tie skoré rána, niekedy veterné alebo drsné a chladné, inokedy také krásne, že dovideli milióny kilometrov ďaleko a obloha nad nimi bola ako obrovský baldachýn, ktorý sa tiahol donekonečna. Dni také nevinné a nádherné, za zvukov špliechajúcich vĺn a krúžiacich čajok, až bolo nemožné uveriť, že by sa tam niekde za širokým horizontom ostrova mohlo vôbec udiať niečo zlé.

Tak či onak, predtým, keď boli priateľmi, urobila strašnú chybu, keď pred ním vyložila karty na stôl – a nedopadlo to dobre. Vôbec.

Takže Lorna sa teraz držala od Saifovej časti pláže čo najďalej. Aj tak mal plné ruky práce s výchovou dvoch chlapcov, ktorí chodili do jej školy a ktorí pomaly, veľmi postupne začínali zapadať medzi rovesníkov, zbavovať sa prízvuku a nervozity. Teda aspoň Ash.

Tie drobné, napoly vyhladované dušičky, ktoré prišli uprostred chladnej jari na smrť vystrašené a nevedeli ani slovko po anglicky, boli teraz úplne premenené. Dobré a poriadne miestne jedlo, väčšinou pochádzajúce z farmy MacKenzieovcov, ich vykrmilo. Ib vyrástol o päť centimetrov a každý deň sa viac podobal na svojho otca, čo bolo podľa nej dobré. Takto sa na to musela dívať. Diali sa dobré veci. *Akurát nie mne*, pomyslela si trochu zronene.

Dnes ráno bola voda príliš studená aj pre Miloua, čo sa stávalo veľmi zriedka. Lorna si natiahla na hlavu kapucňu na parke a otočila sa späť k prístavu. V škole nebolo rušnejšie obdobie ako Vianoce. Musela toho zorganizovať *veľa*.

Bramble prebehol cez susednú cestu vedúcu ku Skale, veľkolepému projektu Coltona Rogera, ktorý bol momentálne trochu zanedbaný, čomu určite nepomohlo ani to, keď Bramble zdvihol labku a poriadne ocikal základy.

Colton bol drzý Američan, ktorý prišiel na Mure s odhodlaním pokryť ho veternými elektrárňami a premeniť ho na ziskový projekt, ale nakoniec si toto miesto zamiloval a vybudoval si tu vlastný život.

Coltonove psy boli úplne smiešne: čistokrvní huskyovia, zrodení skôr na výstavy ako na beh po zasnežených plánoch. Znamenalo to, že pochádzali od príbuzných rodičov, boli modrookí a až desivo hlúpi. Na tom však vlastne nezáležalo, pretože nemali na práci nič náročnejšie, ako stáť pred bránou Coltonovej štrkovej príjazdovej cesty ako veľké biele sochy a byť viac-menej nablízku, keď potreboval ľuďom porozprávať o tom, koľko za nich zaplatil.

To bolo predtým, ako Colton ochorel. Mal hnusnú rakovinu a staral sa o neho jeho manžel, Florin brat Fintan.

O psy sa staral domáci personál, keďže Fintan teraz nedokázal myslieť na nikoho iného, než na Coltona. Coltonova neoficiálna paliatívna liečba spočívala doteraz v tom, že dostal toľko morfia, koľko sa dalo zohnať (a ako miliardár ho vedel zohnať dosť veľa), a toľko kvalitnej whisky, koľko dokázal vypiť (čo bolo tiež dosť veľa), takže väčšinu času bol veľmi ospalý. Fintan sa viac-menej vzdal práce, aby sa mohol o neho starať, ale v skutočnosti tu nebolo veľa čo robiť – na komplikovanejšie veci mali zdravotné sestry, takže Fintan len musel byť pri Coltonovi, keď sa prebudil, aby bol vždy na dosah.

Bola to tá najťažšia vec, akú kedy v živote musel urobiť.

Bramble kráčať vytrvalo vpred, späť do kopca k farmárskej usadlosti, povýšenecky ignorujúc Brana a Lowitha, dva mladšie

ovčiarске psy, ktoré mali povolené celý deň veselo skákať po sva-hoch, ale rozhodne nemali privilégium ležať pred kozubom. Keď bola Agot, Florina neter, ešte maličká, nikdy ju nemuseli varovať, aby sa nepribližovala k ohňu: Bramble ju jednoducho bez varovania odstrčil z cesty. V dôsledku toho sa malá Agot naučila schúliť sa pod Brambleho teplú srst' ako pod obrovskú, mierne zapáchajúcu deku. Hoci mala už štyri roky, tento zvyk jej zostal a Bramblemu to nikdy neprekážalo.

Mráz praštal na poliach, kaluže boli zamrznuté a vzduch tak šokujúco čistý, až človeka pri nádychu dusilo. Bramble vybehol po zablatenej ceste k farme, otvoril si staré dvere a precupital po starých ošúchaných kamenných dlaždiciach s novinami stále v papuli. Eck, Florin otec, stál pri kanvici a pomaly sa otočil. Chladné rána v týchto dňoch znamenali, že si pripadal ako starý motor – zda-lo sa, že mu trvá celú večnosť, kým sa rozhybe. Bramble posluš-ne zdvihol hlavu, aby mu Eck mohol vytiahnuť noviny z papule, a vtedy, akurát v tej správnej chvíli, vyskočil z hriankovača úžasný chlieb od pani Lairdovej. Práve včas, aby ho mohol natrieť skvelým maslom, ktoré vyrobil Fintan na farme, a rýchlo si sadnúť s čajom k ohnisku. Jeden krajec pre Ecka, jeden pre Brambleho, ktorý ho zdatne schrúmal, kým spolu takto pokojne sedeli a rozjímali. A na Mure sa začal ďalší deň.

DRUHÁ KAPITOLA

Hoci do kaviarne prichádzali len prví ranní hostia hľadajúci dobrú kávu a kúsok koláča so sladkou zmesou sušeného ovocia, Flora už bola vyčerpaná. Únava, ktorú začala pociťovať, bola celkom iná než tá, ktorú zažila doteraz: každú noc zaspala v priebehu niekoľkých sekúnd.

Panebože. Ako to povie Joelovi?

Niežeby si myslela, že ju nemiluje. Hoci bolo preňho ťažké tie slová vysloviť, vedela, že ju miluje. A že, aj keď pracoval na Coltonových projektoch v zahraničí, jediné, čo chcel, bolo vrátiť sa domov k nej.

Lenže posledný rok bol náročný. Konečne sa dozvedela o Joelovom veľmi ťažkom detstve, ktoré strávil striedavo v detskom domove a u pestúnov, a lepšie pochopila, prečo potrebuje, aby sa s ním zaobchádzalo veľmi opatrne. Nikdy nepoznal domov, zažil domáce násilie a ocitol sa vo viacerých pestúnskych rodinách, až kým v dvadsiatich rokoch nezískal štipendium na internátnu školu.

Bol bystrý, pekný a tvrdý, takže sa mu mimoriadne darilo v oblasti obchodného práva aj so všetkými výhodami, ktoré to so sebou prinášalo – dievčatá, drahé hodinky, hotely. Usadiť sa na malom

ostrove s bledou miestnou dievčinou by mu nenapadlo ani vo sne. Flora bola ešte stále prekvapená z toho, že to urobil. Nevidela to, čo videl Joel, pretože sa na ostrove narodila a vyrastala tam. Joelovi sa však Mure páčil tým viac, čím viac času na ňom trávil. Začal oceňovať svet, ktorý sa riadil ročnými obdobiami, nie burzovými indexmi, a poľnohospodárskym kalendárom namiesto CNN. Našiel tam – a vo Flore – niečo, čo nikdy dovtedy vo svojom živote nemal: pokoj v duši. Domáce pôžitky (a nič nebolo domácejšie ako Florina stará farmárska kuchyňa, banda jej bratov, ktorí neustále prichádzali a odchádzali, jej otec driemajúci pri ohni, psy všade naokolo) ho začali priťahovať, aj keď si ponechal svoju chatu na Skale.

Joel to považoval za fascinujúce: Flora si vôbec neuvedomovala, čo všetko má – a čo on nikdy nemal – v milujúcom domove. Najprv ho to vystrašilo viac, ako si dokázal predstaviť. Celý život utekal, snažil sa zanechať svoje detstvo za sebou a myslel si, že ak bude lietať súkromným lietadlom alebo nosiť drahé obleky, bude v bezpečí.

Ostrov mu dával pocit bezpečia. Flora mu ho dávala. Až nervové zrútenie sa pri pokuse vybaviť Coltonove záležitosti uprostred Manhattanu mu to konečne pomohlo pochopiť. Desilo ho však, že by to mal Flore vysvetliť.

Takže Flora bola trpezlivá. Veľmi trpezlivá. Nemohla si pomôcť. Zbožňovala ho odvtedy, ako pred šiestimi rokmi absolvovala pohovor vo firme.

Lenže teraz sa stalo niečo, čo (po zrelej úvahe) mala predvídať. Antikonceptcia kúpená cez internet (keď vyrastáte niekde, kde žije asi tisíc ľudí, tajné nakupovanie cez internet je rovnakým požehnaním ako elektrina) plus taky zdravý sexuálny život, aký si asi viete predstaviť, keď noci bývajú dlhé, oheň blčiaci v kozube na Skale je veľmi príjemný a osoba, s ktorou ste, je niekto, koho ste roky zbožňovali a kto odrazu chce mať s vami veľa, veľa sexu...

Chápete, ako k tomu došlo. Lenže Flora vedela, že načasovanie už ani nemohlo byť horšie. Bol to ten najväčší škrt cez rozpočet.

Samozrejme, že snívala o tom, že bude mať jeho dieťa – jedného dňa! A „jedného dňa“ bolo celé veky ďaleko! Roky a roky.

Po tom, ako si kúpia dom, zariadenia ho a spoločne vyberú veci... No dobre, nedokázala si predstaviť svet, v ktorom by Joel skutočne vyberal vzory tapiet, tak to škrtíme. Jasný. Možno si jednoducho kúpia spolu pekný dom – na Mure rozhodne nebolo veľa domov na predaj. Vlastne tam nebolo vôbec veľa domov. No niečo pekné by našli. Snívala o jednom z tých nádherných moderných ekologických domov, aké stavali v programe *Grand Designs*, celom zo skla a s drevenými trámami. Hoci, ak mala byť úprimná, mala rada skôr kopu lacných vankúšov, starých ošúchaných prikrývk, veľa kníh a hrnčiekov na čaj než minimalizmus.

Nebolo to podstatné. Iba snívala. Ďalej sa nedostali. Vankúše a okná orientované na juh. A ak ona bola v myšlienkach tak ďaleko, Joel bol pravdepodobne kilometre za ňou. Kilometre. Povzdychla si. Sotva sa spamätal z leta. Bude hrozný prísť za ním s týmto, príšerné, a ona to naozaj takto nezamýšľala, to vôbec nie. Ak za to niekto mohol, tak on, keďže na ňu skočil zakaždým, keď vošiel do dverí.

Takže aspoň práca v kaviarni a jeho neprítomnosť jej dali trochu priestoru, kým si premyslí, ako mu to najlepšie povedať.

Táto cesta bola po dlhom čase prvou poriadnou prácou, ktorú prijal. Predával spoločnosti pre Coltona, ktorý sa snažil zbaviť svojich peňazí a rozdať ich rôznym charitatívnym organizáciám bez toho, aby to niekto zistil – a ona sa oňho nesmierne bála.

Našťastie sa namiesto hotela ubytoval v byte u svojho terapeuta. Jeho terapeut Mark ho poznal už ako chlapca – bol jeho detským psychiatrom – a stále medzi sebou udržiavali aktívne priateľstvo, v rámci ktorého mu aj veľa radil. Mark, ktorý nemal deti, sa predtým

Flore priznal, že najviac v živote ľutuje to, že nevzal toho múdreho, vystrašeného chlapca k sebe domov a neadoptoval ho, keď bol malý. A tak strávil celý život v snahe vynahradiť mu to. On a jeho žena Marsha boli najmilší ľudia, akých Flora poznala, a ak na jej priateľa mohol niekto dohliadnuť, keď tam nebola, boli to oni.

Napadlo jej, že by sa mohla porozprávať s nimi ešte skôr ako s Joelom. Určite by jej mohli pomôcť.

Na druhej strane sa jej zdalo nesprávne žiadať ich o odbornú radu a existovala istá hranica toho, o čom s ňou Mark mohol hovoriť. Navyše jej nepripadalo správne oznámiť to iným ľuďom skôr než otcovi dieťaťa.

Dieťa! Napriek všetkým obavám to celé nedokázala pochopiť. Prišlo to v neuveriteľne nevhodnej chvíli. A bála sa to povedať Joelovi. A nemohla si to dovoliť, nemala dosť času a na farme by sa ťažko mohli starať o dieťa, ktoré by lozilo po Bramblem a mohlo by spadnúť rovno do ohňa...

Zamyslene si pohladkala brucho. A predsa. Dieťa!